

Aczél Géza

(szino)lira torzósztár

apó

néha szeretném a behorpadt arcú szemük mély gödreiből kétségbeesve menekülő az iszonyat közelítő stációit tekintetükkel riadatan elkerülő némuló öregek bosch-i vízióit meglágyítani ez eléggé reménytelen költői vállalkozás de hajt a paralel vonás mivel emelkedve a horror végtől nemigen marad semmi más mint némi stilizált élettér hol pánikként késő őszi legendák ölmos esője szital s a rozsdás vasakra rövidesen ráfagy a halál hol az eltűnt nyár lepusztult csontváza üzen rakódva rá a súlyos év végi hó csöndesednek a múlás tájképei és disszonáns elemmé lesz csoportképeden minden jóságos apó aprócska kék szemekkel megejtő türelmet fuvolázva úgy is ha körülöttük már mindenki árva irigyelt öntörvényűséggel még visszafog a zajos unokákra mely a messzeségből számunkra is örök élmény de hiába a kegyetlen önvád biológiai időnk rejtett útjain taplóként szárad el elemi vágyunk az az önfeláldozó szerénység amellyel diófás gyökereidben bízva legszívesebben a feléd bújó szösze fejceskék után nyúlnál ameddig csak büntudattal ott nem ragadsz elárulván az utolsó keresztútnál legmélyebb szándékaid ellenére

ápol

a vers értelmén s a felbukkanó lírai futamokon vérmérséklet vagy intelligencia mentén vitázni lehet végtelenül sokat leggyakrabban a feleslegesség fuldokló élménye keríti be a teremteni is vágyó poétában az irracionálisan elnyújtott álmokat mert bárhová tekint kiművelt beszédének nem adatik semmilyen jó tapadási felület a lét közönyösen elzúg a biológiai rend alacsonyok vélt fokán ritkán fedezve fel hogy az anyag mindent uraló szelleme olykor leüzen a szenvedő egyednek némi eléggé idegen esztétikát noha a két komponens egymásba villanását igazából évezredek óta senki sem érti hisz elég feladat utcai szinteken feldolgozni hogy öröktől létezik a nő meg a férfi s a születésbe már be is kódolja magát a halál de akkor egy megszállott réteg miért ír fest és zenebonál honnan a plusz az ihletadó s mikor már kezdenéd magad meggyőzni az egész erőlködés semmirevaló a tudatod alá beúszik néhány kitörölhetetlen vizuális élmény delejes ritmus s a fáradó agyban olykor már be sem azonosítható szókapcsolat ilyenkor lépsz ki a vegetatív szintről hisz éned bár semmit sem akar a színpalak mögött valami ápol s eltakar

ápolatlan

ezt a különös embert egész életében csak farmerban látom írta rólam nemrég szeretettel egyik fiatalabb barátom aztán kissé el is tűnődtem valóban mi lehet ennek a vonzódásnak oka talán mert ifjonti koromban elérhetetlen volt számomra a nyugati varroda és a legénykedés eléggé pillanatait ki kellett várni kelet-európai módra mikor silányabb anyagokból is tetszetőssé vált a szerelés sőt még fiamnak jóval később is könnyet csalt szemébe a körúton tétován valósággá lett rég áhitott dzseki-remény visszafelé pedig hiába kutakodtam hivatalnok szüleimnél eléggé egyenruhaszerű volt az ha zakó gombolódott vagy szoknya lobbant és különben is őket inkább csak korabeli filmek alapján reprodukálom s nem éreznék melegséget ha nem őket látom most pedig a magányomhoz kikapált trendben környezetemből kopott viseletemen keseregnek ahol nehezen áll össze az ápolatlan és a kvázi magam későn jöhöttem rá szelleménél többet sejtetve az ember lehet akár borostás is otthonában rendetlenségét ügyesen elosztva látszatgondolkodó egyedként is felérhet a magasabb posztra amikor már nem tud örökölt szokásaival mit kezdeni